

Llegir per triar (I)*

Una guia de recursos per aprofundir
en el coneixement dels graus universitaris

*Aquest conjunt de recursos està fet a partir de 28 dels 53 graus que imparteix actualment la Universitat de València. En una segona part està previst incloure els 25 graus restants.

Ma. del Mar Benavides,
coordinadora del grau en Administració
i Direcció d'Empreses

recomana LLEGIR

*Qui s'ha endut el meu formatge?
Com adaptar-nos a un món en
constant canvi*, de M. D. Spencer
Johnson. Editorial Empresa
Activa, Barcelona, 2006, 93 p.

GRAU EN ADMINISTRACIÓ I DIRECCIÓ D'EMPRESES (ADE)

Quan un o una estudiant de secundària es planteja estudiar una carrera universitària, per tenir més oportunitats al món laboral a causa de l'elevat índex d'atur que hi ha al nostre país, la pregunta és quina carrera hauria de triar: la que tinga més eixides, la que li agrada més... i el més important: la carrera que trie avui continuarà sent interessant en un futur?

El llibre titulat *Qui s'ha endut el meu formatge? Com adaptar-nos a un món en constant canvi*, relata una faula de dos ratolins i dos homenets que viuen en un laberint. Aquests quatre personatges depenen d'un formatge per alimentar-se i ser feliços. Mentre tenen formatge estan contents, però un bon dia el formatge desapareix...

Aquest llibre ens ensenya que tot canvia, que allò que fins avui ens ha servit, potser demà es quedarà obsolet. Tot el que vulguem aconseguir, en aquest cas un lloc de treball (el formatge, en la faula), ho hem d'aconseguir en un món laboral desconegut, amb carrerons sense eixida, però amb altres carrers que sí que estan plens de formatge (el laberint), i per arribar fins allà on és el formatge cal esforçar-se.

El món de l'empresa és un món fascinant, ple de contrastos, gens rutinari. Les empreses han de fer front a entorns molt canviants i necessiten persones dinàmiques, amb iniciativa i creativitat. El grau en ADE possibilita a l'alumnat la base de coneixements i el desenvolupament de capacitats de gestió suficients perquè es pugui integrar en la gestió d'una empresa amb èxit. ■

GRAU EN BIOLOGIA

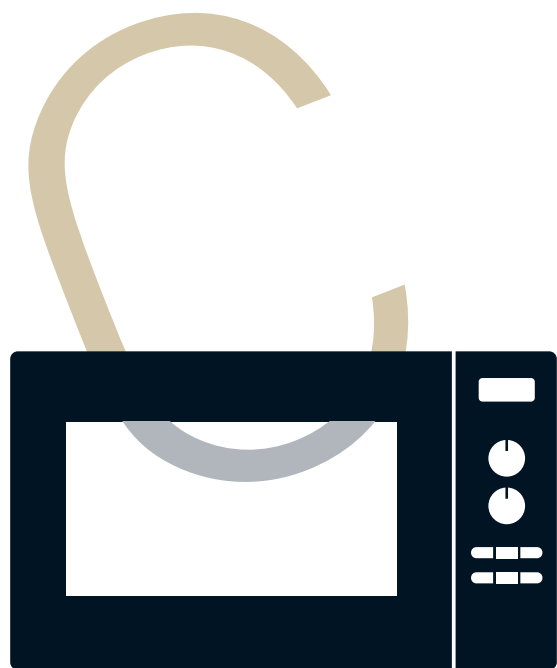
És realment complicada la tasca de recomanar un llibre per als futurs estudiants de Biologia, un text que enganxe els decidits, atraga els qui encara no n'estan segurs, que inspire, forme i, sobretot, que entretinga. Sortosament són molts els textos d'excel·lents divulgadors de la ciència que estudia la vida i els éssers vius. Noms com Richard Dawkins, Matt Ridley, Stephen J. Gould o Carl Zimmer han produït algunes de les millors obres de divulgació científica sobre diferents temes de la biologia. Però a l'hora de triar-ne un, m'he decantat per una obra autobiogràfica de Sidney Brenner, un dels biòlegs més brillants, creatius i influents dels últims 50 anys.

Menys conegut pel públic, Brenner és un dels científics més reconeguts per les seues contribucions en àrees ben diferents de la biologia, des de la seua contribució al desxiframent del codi genètic fins a la revolució genòmica, passant pel seu paper fundador de la biologia del desenvolupament. La seua elecció d'un nematode, *C. elegans*, com a organisme model per a l'estudi dels processos que porten a la transformació d'un zigot en un organisme adult, és un exemple de perspicàcia i intuïció que ha produït molts més fruits que els que el mateix Brenner s'esperava. En el seu llibre *My Life in Science*, traduït al català per Edicions Bromera i la Universitat de València per *Viure per a la ciència*, narra en primera persona anècdotes i esdeveniments que, des de la seua humil infantesa a Sud-àfrica, li han permès aconseguir el més alt reconeixement atorgat a un científic, el premi Nobel. ■

Fernando González Candelas,
coordinador del grau en Biologia

recomana LLEGIR

Viure per a la ciència, de Sidney Brenner. Editorial Bromera i Publicacions de la Universitat de València, Col·lecció «Sense Fronteres», núm. 16, València, 2004, 234 p. Traducció de Juli Peretó.

GRAU EN CIÈNCIA I TECNOLOGIA DELS ALIMENTS

Aquest llibre ens desvela amb un llenguatge científic però assequible, els perquè i els com de la química dels aliments mitjançant distints apartats amb títols tan suggeridors com «El chocolate deschocolateado», «Anillos verdes en las patatas fritas», «El miedo a freír» o «Crónicas descafeinadas». Partint de preguntes senzilles que ens recorden que també nosaltres ens les hem fetes alguna vegada, l'autor les respon amb la base científica necessària, alhora que fa servir un llenguatge accessible per a un lector no format en ciència dels aliments, tot amanit amb un polsim d'humor. A més, incorpora receptes de cuina per il·lustrar i dur a la pràctica el principi científic que és desvelat. Epígrafs com «Un trato poco refinado» endinsen el lector en el procés de l'obtenció del sucre integral i refinat, a conèixer les diferències de composició entre ambdós i a incorporar la història d'aquests aliments. Qui no s'ha preguntat alguna volta si hi ha cap diferència, a més de la quantitat de sucre, entre la xocolata amarga i la dolça, o per què es tornen rancis els greixos, o què és millor cuinar a la brasa fent servir carbó o gas. Amb una descripció senzilla, captura el lector i aquest es veu immers en l'aventura de la ciència i la tecnologia dels aliments. El llibre és sorprenent i divertit, l'estil és clar i transmet continguts de base científica d'una manera lúdica. ■

Reyes Barberà, coordinadora del grau
en Ciència i Tecnologia dels Aliments

recomana
LLEGIR

*Lo que Einstein le contó a su
cocinero*, de Robert L. Wolke.
Ediciones Robinbook, Col·lecció
«Ma Non Troppo», Barcelona,
2003, 267 p.

GRAU EN CIÈNCIES DE L'ACTIVITAT FÍSICA I L'ESPORT

Si retrocedim cinquanta anys en l'esport espanyol, trobem un panorama sense punt de comparança amb l'actual. Un personatge que va tenir un paper clau en la modernització de l'esport i l'educació física a Espanya, i que va contribuir a dignificar-lo socialment i institucional, va ser José María Cagigal (1928-1983). Els mèrits d'aquest humanista esportiu són extensos. Va participar en la redacció de la primera Llei d'educació física a Espanya, el 1961. Va ser fundador i director (de 1967 a 1977) de l'INEF (Institut Nacional d'Educació Física), el primer centre de formació superior en l'àmbit de l'activitat física i l'esport a Espanya i antecedent de les actuals facultats de ciències de l'activitat física i l'esport. També va estar implicat en la creació de les primeres revistes dedicades a l'estudi de l'esport com *Citius, Altius, Fortius* (1959-1976) i *Deporte 2000* (1968-1977) i va dirigir la primera col·lecció de llibres d'educació i ciència esportiva dins l'Editorial Miñón (1978-1983). En l'àmbit internacional, va ser president de l'Associació Internacional d'Escoles Superiors d'Educació Física (AEIESP), de 1968 a 1983, i membre del Comitè de Recerca del Consell Internacional d'Educació Física i Esports de la UNESCO. Va publicar nombrosos articles i llibres, entre els quals destaca *¡Oh deporte! (Anatomía de un gigante)*, de 1981. ■

Joan Pere Molina, coordinador del grau en Ciències de l'Activitat Física i l'Esport

recomana LLEGIR

«Glossa de José María Cagigal (1928-1983): un intel·lectual en acció», de Javier Olivera, dins la revista *Apunts: Educació Física i Esports* (1997), núm. 47, p. 113-117.

Accés directe a l'article:

http://articulos-apunts.edittec.com/47/ca/047_113-117_cat.pdf

CITIUS
ALTIUS
FORTIUS

Asunción Colás, coordinadora del grau en Criminologia

recomana LLEGIR

Crímenes exquisitos, de Vicente Garrido i Nieves Abarca. Editorial Versátil, Madrid, 2012, 800 p.

GRAU' EN CRIMINOLOGIA

La novel·la *Crímenes exquisitos*, obra de la historiadora de l'art Nieves Abarca i del criminòleg i professor de la Universitat de València Vicente Garrido, ens introdueix en l'emocionant i intens món de la investigació criminal. La ciutat d'A Coruña es veu somoguda pel segrest i posterior assassinat d'una jove, el cadàver de la qual apareix flotant a l'estany d'Eiris en una recreació del conegut quadre *Ofelia* de Millais. La vinculació d'aquest assassinat amb d'altres ocorreguts a Anglaterra, investigats per Scotland Yard, enfronta les policies de tots dos països davant un possible assassí en sèrie per les clares semblances entre tots els crims. I en perfecta comunió, una inquietant trama de corrupció i baixes passions, que és reflex fidel dels més infames i mesquins instints de la societat. D'aquesta manera, el lector s'embarca en una interessant trama que reflecteix la importància de la criminologia com a eina eficaç de comprensió de les circumstàncies i causes del fet criminal. És així com els protagonistes de la novel·la, la inspectora Valentina Negro amb la inestimable ajuda del criminòleg Javier Sanjuán, traçaran el perfil del sospitós aplicant els coneixements criminològics. Aquesta obra constitueix un magnífic exemple d'una de les possibles aplicacions professionals d'aquesta disciplina. ■

GRAU EN GEOGRAFIA I MEDI AMBIENT

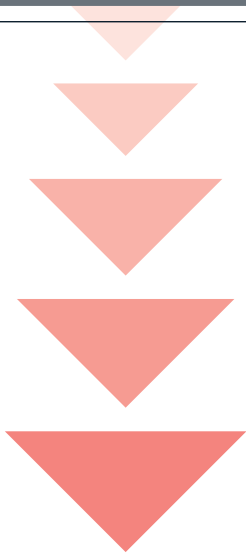
Maria D. Pitarch, coordinadora del grau
en Geografia i Medi Ambient

recomana LLEGIR

El arroyo, d'Élisée Reclus.
Editorial Media Vaca, València,
2001, 151 p.

El llibre que proposem és la història d'un riu, un relat meravellós entre la ciència i la poesia. «La història d'un rierol, fins i tot la del més petit que naix i es perd entre la molsa, és la història de l'infinit». Així comença aquest text en què el gran geògraf francès Élisée Reclus (1830-1905) ens parla no solament del medi físic, sinó també de la vida de l'individu i de la humanitat. Reclus ens condueix des de les fonts fins a la mar i l'atmosfera, passant per oasis i grutes, com les que van allotjar els nostres avantpassats; pels perills que alberguen ràpids i cascades, per les desoladores i alhora benèfiques inundacions. En aquest llibre descobrirem la importància de l'aigua com a base dels aliments, generadora de riquesa agrícola i industrial, però també receptora de la contaminació i de les escombraries urbanes generades per l'ésser humà. El llibre és ple de metàfores i detalls científics que el fan summament amè i interessant. Ens fa conèixer mites i llegendes associats a l'aigua i també cultures i costums, com la d'alguns pobles espanyols de fer l'argamassa amb vi abans que gastar una gota del preuat líquid. Reclus crida la nostra atenció sobre la inesgotable font educadora que és la terra, i ens invita al bany i al passeig per assolir-ne un coneixement més íntim.

Én definitiva, es tracta d'un llibre que, a partir de la descripció dels canvis que va experimentant un rierol, des que naix fins que desemboca a la mar, ens ajuda a entendre el paper de l'ésser humà en la natura i la responsabilitat que això comporta. ■

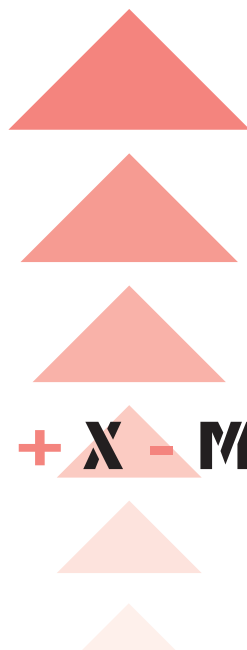
GRAU EN ECONOMIA

Tot i estar pensat per al públic nord-americà, el cert és que en un món globalitzat com l'actual, moltes de les explicacions i exemples que s'hi ofereixen són extrapolables a la nostra economia i, per tant, la seua lectura és igualment recomanable. Per a aquells que no saben economia, però que es demanen sovint com funciona, aquest és un llibre que aporta molta informació combinada amb algunes notes d'humor.

El millor del llibre és que connecta d'una manera senzilla la teoria econòmica amb els esdeveniments del món real. Per exemple, la clau de l'èxit d'una economia en el llarg termini és la inversió en idees que finalment es transformen en nous productes o en els mateixos pro-

ductes obtinguts a un cost menor. La competència condueix els països a copiar les idees dels altres i a crear noves idees que milloren les anteriors. També exposa com els cicles econòmics (expansió i recessió) són la trajectòria que segueix qualsevol economia al llarg del temps, i que aquests són guiats per la magnitud de la despesa de consumidors i empreses, cosa que al seu torn depèn de les expectatives d'aquests respecte al futur. Així mateix, explica la descomposició del producte interior brut (PIB) en els seus quatre elements bàsics: consum privat, despesa pública, inversió i exportacions, i posa l'accent en la dificultat que comporta predir-ne l'evolució.

Pel que fa al mercat de treball, Greg Ip indica que la taxa de desocupació és sempre el millor indicador de la salut d'una economia. Tampoc no oblida la inflació i la deflació, atès que ambdues són dolentes per a la bona evolució de l'economia. Per a aquest autor, el gran problema de la globalització és que fomenta el creixement desigual del benestar, ja que aquelles persones que tenen una gran formació poden guanyar molt fent-ne ús, d'aquesta, mentre que, per contra, aquells treballadors que realitzen una tasca poc qualificada, i que pot

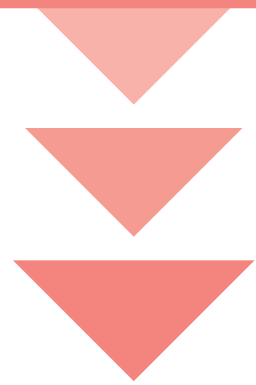

$$PIB = C + D + I + X - M$$

Salvador del Saz, coordinador del grau en Economia

recomana LLEGIR

The little book of economics. How the economy works in the real world, de Greg Ip. Editorial John Wiley & Sons, Inc., Hoboken, New Jersey, 2010, 250 p.

ser feta en un país de costos laborals baixos, tenen moltes possibilitats de perdre el seu lloc de treball.

L'autor fa referència a l'«elefant dins de l'economia», que no és sinó el govern o el sector públic. Aquest, amb el seu enorme pressupost, que pot assolir fins al 50% del PIB, pren moltes decisions de despesa que afecten la manera com es comporta la resta de l'economia. Dèficits públics crònics competeixen amb les empreses pel limitat crèdit, cosa que eleva els tipus d'interès, retarda la inversió i perjudica el creixement futur. No obstant això, en èpoques de recessió poden ser bons per alleugerir la desocupació.

Per acabar, es pregunta per la causa de les crisis. Aquestes, per definició, són inesperades perquè són el fruit d'errors de judici col·lectiu, però tot i que cada crisi és diferent, comparteixen certes característiques. ■

GRAU EN ENGINYERIA QUÍMICA

En general, es té una idea limitada del que és l'enginyeria química o què fan els enginyers químics per guanyar-se la vida. Si voleu fer-vos-en una idea, us aconsellem la lectura de les 4 pàgines de què consta el primer capítol del llibre *Principios elementales de los procesos químicos*, dels professors R. M. Felder i R. W. Rousseau. Aquests professors tenen una vasta experiència en la impartició de seminaris, tallers i cursos d'enginyeria de processos químics.

Abans dels anys 80, la majoria dels egresats buscava feina en la indústria química i del petroli, però en l'actualitat un nombre creixent d'ells troba ocupació, per exemple, en camps com l'enginyeria ambiental, la biotecnologia o la microelectrònica. És per això que els autors fugen en aquest capítol introductori de donar una definició del que és l'enginyeria química i, en compte d'això, presenten un ampli ventall de llocs de treball diferents en

què s'han col·locat els graduats en Enginyeria Química. Això els permet afirmar que gairebé qualsevol treball especialitzat que puga imaginar-se, el fan en alguna de les seues fases persones amb formació en enginyeria química.

Mitjançant un exemple, els autors fan una excel·lent recopilació del conjunt de tasques que s'han de dur a terme per fabricar industrialment un nou producte químic. Ens asseguren que totes aquestes tasques les poden realitzar els enginyers químics, ja que reben la formació adequada per encarar els problemes tècnics independentment del problema específic. ■

The illustration features a dark blue background with a stylized landscape. In the foreground, there is a complex circuit board pattern with various lines and dots. Behind it, several wind turbines are depicted in silhouette. One turbine on the right is highlighted with a large, light grey letter 'E' overlaid on it.

Vicent Orchillés, coordinador del grau
en Enginyeria Química

recomana
LLEGIR

*Principios elementales de los
procesos químicos*, de R. M.
Felder i R. W. Rousseau.
Editorial Limusa Wiley, 3a ed.,
Mèxic DF, 2004, 686 p.

GRAU EN ESTUDIS ANGLESES

“Parlar bé anglès, o parlar-lo malament”¹

*Well, Shakespeare, he's in the alley
With his pointed shoes and his bells,
Speaking to some French girl
Who says she knows me well.*

(Bob Dylan «Stuck Inside of Mobile with
the Memphis Blues Again», 1966)

HAMLET: Parlar bé anglès, o parlar-lo malament... Heus ací el dilema. Què és millor per a l'ànima, sofrir insults d'altres europeus, befes, escarnis, o aixecar-se (aviat) en armes contra l'oceà monolingüe i oposar-s'hi i que no cesse ningú? Morir, dormir... Res més; i dir així que en aprendre literatura posem fi a les nafres del cor i a tots els mals, herència de la ignorància, i dir: vine, oh, traducció! jo et desitge. Morir, dormir, dormir... Somniar, per ventura! Què difícil! Doncs en el somni de la mort (laboral), quins somnis sobrevindran quan alliberats de corruptes trobem la pau? Heus ací la raó per què tan longeva arriba a ser la desgràcia. Doncs, qui podrà suportar els retalls del Món, la injustícia del tirà, el greuge del superb, l'angoixa de l'amor menystingut, i la humiliació que la virtut rep de qui és indigne, quan un mateix té al seu abast una feina a qualsevol altre lloc? Qui pot suportar tant? Votar tant? Portar a la vida una càrrega tan feixuga? Ningú, si no fóra per aquell poc més que hi ha més enllà del títol –aquests països per descobrir, dels confins dels quals cap viatger no ha tornat– que confonen la voluntat i ens fan pacients davant l'infortuni abans de volar cap a llocs inconeguts. La vergonya (aliena), així, fa a tots covards i, així, la natural color de la resistència s'esvaeix en tènues ombres de conformisme; i així universitats d'importància, i de gran vàlua, arriben a tòrcer el seu rumb si no les financen per mai més tornar a merèixer el renom assolit. Però, silenci... la bella Ofèlia. Nymph, in thy orisons Be all my sins remembered.

OFELIA: Good my lord,
How does your honour for this many a day?

HAMLET: I humbly thank you, well, well, well.

¹Aquest text està fet en homenatge a Cinna, el poeta, i està inspirat en un fragment de l'obra recomanada.

Miguel Teruel, coordinador del grau
en Estudis Anglesos

recomana
LLEGIR

la versió de l'Institut
Shakespeare de *Hamlet*,
de William Shakespeare.
Editorial Cátedra,
Madrid, 1992, 720 p.

Ma. Luisa Ferrándiz, coordinadora
del grau en Farmàcia

recomana CONSULTAR

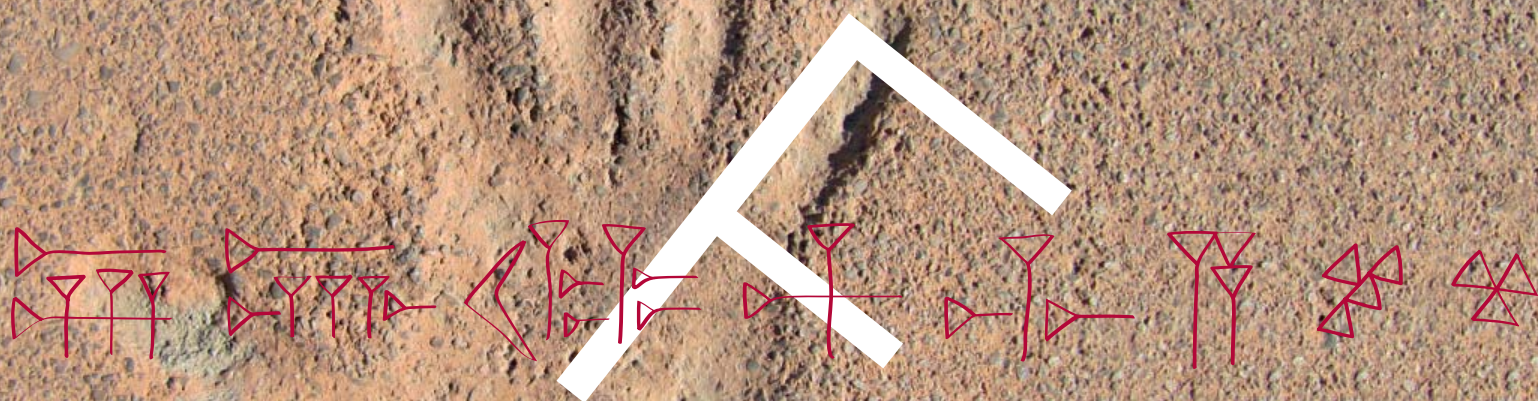
el recurs 2.0 *Pharmakon*,
www.pharmacomic.com, creat
pel farmacèutic Rafael Borrás.

GRAU EN FARMÀCIA

El farmacèutic són els professionals de la salut experts en els medicaments i com s'utilitzen amb finalitat terapèutica en l'ésser humà. La seua feina es pot dur a terme en una oficina de farmàcia, en un hospital, mitjançant la recerca i el desenvolupament de nous fàrmacs en la indústria farmacèutica, en altres centres de recerca, en la universitat, etc. La de farmacèutic és una de les professions més antigues i que més bé s'han sabut adaptar als canvis.

El projecte *Pharmakon*, creat pel farmacèutic Rafael Borrás, és un recurs 2.0 que, a través del còmic i les xarxes socials, promou el paper dels farmacèutics comunitaris i l'educació sanitària. El protagonista de la història «*Pharmakon, en busca de la fórmula magistral*» és el titular d'una oficina de farmàcia. Compagina la seua feina a la farmàcia amb la de professor a la facultat i va darrere d'una fórmula magistral molt revolucionària. El còmic combina suspens i aventura, ja que hi apareixen distints personatges que es volen fer amb la fórmula.

A més d'oferir entreteniment, aquest recurs busca, amb l'ajuda de les xarxes socials, d'un bloc i d'un canal propi en Youtube, obrir debats sobre diferents aspectes sanitaris, socials i ètics fins i tot. A més, la plataforma *Pharmakon* mostra i valora els serveis de promoció de la salut que el farmacèutic, a través de la seua oficina i com a professional proper i de confiança, ofereix als ciutadans. ■

GRAU EN FINANCES I COMPTABILITAT

Ma. Dolores Montagud, coordinadora
del grau en Finances i Comptabilitat

recomana LLEGIR

El escriba del barro, de Lorenzo Mediano. Editorial Grijalbo, Barcelona, 2010, 464 p.

Es arqueòlegs sostenen que en l'origen de l'escriptura hi ha el primer sistema comptable. La primera evidència que empara aquesta hipòtesi data del 1920, quan els arqueòlegs van trobar al jaciment de Nuzi un ovoide d'argila que estava acompanyat de petits objectes o representacions i que portava una inscripció. L'assiriòleg A.L. Oppenheim (1959) va traduir el text: «Sis ovelles, vuit segalls adults, quatre anyells, sis cabrits, un boc, tres cabres, segell de Zigarru, el pastor». Segons que sembla, el conjunt evidenciava que l'esmentat pastor s'havia fet càrrec d'un determinat nombre d'animals, i que el segell era l'*he rebut* de la transacció. En trobem una segona evidència a la ciutat de Susa, als monts Zagros. L'arqueòloga Denise Schmandt-Besserat data en els anys 6.000-5.000 aC la troballa d'unes grans boles d'argila buidades, tancades i segellades, dins les quals hi havia *monedes* de mercaderies diverses, i afirma que

la primera escriptura cuneiforme procediria d'aquestes primigènies pràctiques comptables.

La influència de la comptabilitat en l'origen de l'escriptura també és discutida en ocasions, però hem d'entendre que la seua gestació no es degué a l'evolució d'un esdeveniment feliç. En tot cas, la comptabilitat, ja en la prehistòria, es manifestava com a instrument necessari i indispensable per tal com servia de garant de la transacció realitzada. Actualment, per a l'economia i l'entorn empresarial no solament serveix com a certificació de les transaccions realitzades, sinó com a instrument de control dels recursos públics i privats.

Basant-se en aquests supòsits, Lorenzo Mediano presenta una atractiva reconstrucció novel·lada del món mesopotàmic. A través d'aquest llibre viurem com un home va fer parlar els dibuixos per convertir-los en escrits i canviar així el destí del món. ■

S
I
H
A
R

Marc Baldó, coordinador del grau
en Història

recomana LLEGIR

Breu història del món, d'Ernst H. Gombrich. Editorial Empúries, 3a ed., Barcelona, 2011, 312 p.

GRAU EN HISTÒRIA

El llibre és un clàssic que fou escrit per un important professor vienès d'història de l'art (1909-2001) quan acabava de doctorar-se, allà pel 1935. Aleshores, Gombrich, de família jueva, ja s'estava a Londres, en un moment en què s'escrivien moltes síntesis i reflexions sobre la història (Marc Bloch en va fer una poc després, molt famosa). Eren temps durs i hom volia saber sobre l'experiència humana i com es construeix la història. Ací es mostra que la història, des que s'inventà el foc i la paraula, la fan les persones en convivència social i atrapades dins circumstàncies històriques (que responen a processos). Però, sobretot, mostra (i en una ocasió ho diu) que conèixer el passat serveix «quan vols fer alguna cosa nova». Aquesta és una de les característiques de la nostra espècie: fer coses noves, per això que la història siga un saber tan vell.

El llibre, d'altra banda, fa un repàs de l'experiència humana des de les societats caçadores-recol·lectores fins a l'enfonsament dels sistemes comunistes, té una factura clàssica que aporta, al meu parer, la fonamentació cultural bàsica de la disciplina. D'altra banda, és un text molt divertit; es pot llegir seguit o triant capítols, i té el mèrit que l'autor no ha deixat de retocar-lo fins a l'últim moment, mentre es traduïa a altres llengües i se'n feien reedicions. Fins i tot, en ocasions, ens mostra com li ha canviat la mirada sobre algun aspecte, com ara l'eufòria pel progrés tècnic de les societats industrials. ■

H

Yolanda Gil, professora del grau en Història de l'Art

recomana LLEGIR

Leer imágenes. Una historia privada del arte, d'Alberto Manguel. Alianza Editorial, Madrid, 2002, 389 p.

GRAU EN HISTÒRIA DE L'ART

Alberto Manguel no és un historiador de l'art ni el seu llibre és un manual o assaig acadèmic. Alberto Manguel és, només, un cultíssim escriptor i el seu llibre, un divertit i alhora erudit exercici al qual ell ha subtitulat *Una historia privada del arte*. En la introducció, l'autor afirma que el llibre va sorgir «de la necessitat de recuperar, per als espectadors comuns, la responsabilitat i el dret de llegir aquestes imatges i aquests relats».

La curiositat de Manguel interroga objectes ben diferents, architectures tan disperss com l'Aleijadinho brasiler o Les Salines d'Arc-et-Senans, artistes que van des de Filoxè a Lavinia Fontana, de Caravaggio a Tina Modotti. En ocasions, els objectes li serveixen de pretext per a reflexions molt personals, fa un llarg excurs sobre la fotografia, però també sobre les representacions dels peus en la pintura. Qui ens dediquem a aquest ofici, sabem que la història de l'art no és solament la d'uns objectes, els seus artífexs o els seus promotors, és també la manera com aquests objectes han estat percebuts al llarg del temps, i la de Manguel és una percepció privilegiada.

Avui en dia qualsevol persona amb una cultura mitjana sembla que està gairebé obligada a mostrar interès pels conjunts monumentals o les grans exposicions. El llibre de Manguel fa tot el contrari, ço és, ens mostra no l'obligació ans el plaer renovat que produeix el fet d'acostar-se a les obres d'art quan comencem a aprofundir en les seues entranyes. Si això ho ha aconseguit algú que no s'hi dedica específicament, què no podrem aconseguir si convertim la història de l'art en la nostra professió. ■

GRAU EN INFERMERIA

Elegir un llibre o obra que simbolitze una disciplina no és una tasca senzilla, més encara en el cas de la infermeria per les característiques d'aquesta professió. No obstant això, considere que aquest honor ha de correspondre a les *Notas de Enfermería. Qué es y qué no es*, tant per l'obra en si com per la importància de la figura de l'autora: Florence Nightingale.

Nightingale és considerada la precursora de la infermeria moderna i el seu treball va representar el punt de partida dels canvis que s'han desenvolupat en la nostra disciplina en els darrers segles fins a assolir la plena professionalització. En el text, aquesta dona victoriana de classe acomodada reflexiona sobre l'experiència en l'aplicació de cures al llarg de la seua vida professional, i dóna una perspectiva global de les persones alhora que valora la importància que té l'entorn en la seua salut.

Si reflexionem sobre què és la infermeria com a disciplina, es pot considerar com un procés de professionalització de les cures; cures que tradicionalment han correspost a les dones en l'entorn familiar. Aquesta perspectiva de treball reproductiu, immers en un entorn de perspectiva de gènere, ha comportat tradicionalment una visió secundària del nostre paper enfront d'altres

Isabel Trapero, professora de la Facultat d'Infermeria i Podologia

recomana LLEGIR

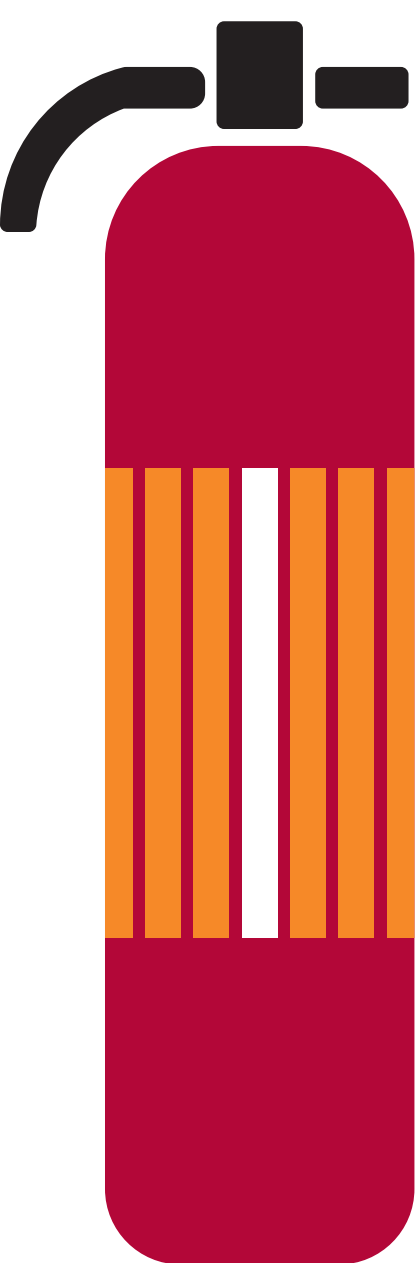
Notas sobre enfermería. Qué es y qué no es, de Florence Nightingale, Editorial Masson, Barcelona, 1991, 139 p.

professions. Tanmateix, Nightingale ja indicava que el terme infermeria es limitava a l'administració de medicaments i cataplasmes, encara que hauria de significar l'ús apropiat dels elements de l'entorn (aire, llum, neteja, etc.), amb una perspectiva que al segle posterior assumirà l'Organització Mundial de la Salut en la seua definició de *salut*.

Amb el pas dels anys, la infermeria s'ha desenvolupat com una professió, i ha aconseguit gairebé eradicar la visió exclusiva d'ajudant del/la metge o d'altre professional de rang superior. És veritat que la pràctica assistencial encara avui és important, però dins una relació entre iguals en el si d'un equip multidisciplinari que treballa conjuntament amb la finalitat de millorar la salut, no solament de l'individu, sinó de la família i la comunitat. Aquest treball no es realitza únicament en l'atenció terapèutica exclusiva, sinó que és fonamental l'atenció preventiva, la promoció de la salut i la rehabilitació a la comunitat.

Tot i amb això, no és la funció assistencial l'única que desenvolupen els professionals de la infermeria, sinó que són fonamentals la funció docent i la investigadora. I és per les seues característiques professionals que és clau la formació superior universitària. ■

GRAU EN INFORMACIÓ I DOCUMENTACIÓ

«**H**aig de llegir, haig de saber tot el que va passar en el passat». El crit desesperat de Montag encara manté tota la força. La reflexió que suscita el seu contradictori periple vital –de biblioclasta entusiasta a *home llibre*– no ha perdut en absolut vigència. Us invite, doncs, a visitar un clàssic contemporani, o millor dos: *Fahrenheit 451*, la novel·la de Ray Bradbury, i també la suggeridora versió cinematogràfica de François Truffaut.

De forma complementària, des d'ambdós registres, aquesta història ens atrapa, per descobrir en els llibres els seus veritables protagonistes. Confidada ja la memòria a l'escriptura, Aristòtil s'hi va referir com a *memorabilia*. I com a tals apareixen davant els nostres ulls, per configurar un espai d'experiències compartides, que inclou la contradicció, que permet conèixer la diferència, que fa possible un diàleg virtualment infinit. Espais d'una memòria negada en la distòpica societat creada per Bradbury, on els llibres han estat proscrits, perseguits i destruïts pel foc que administra un paradoxal cos de bombers. En el revers, ens trobem davant una societat constituïda per un agregat d'individus que no són sinó peces indiferenciades d'una màquina omnímoda, que servint-se de l'oblit ha segrestat la seua pròpia identitat. Aquesta història, que porta

un senyal d'alerta, que ens convida a no estalviar esforços en la defensa d'una memòria que ens fa ser el que som, participa d'un complex sistema d'arrels d'influència, com assenyalava el seu autor. En un postfaci escrit 40 anys després de l'edició de *Fahrenheit 451*, Bradbury confessa haver plorat quan, a nou anys, es va assabentar de la sort que va córrer la Biblioteca d'Alexandria. Un altre episodi luctuós en la història de la cultura escrita, la destrucció, l'any 1526, de la Biblioteca Corviniana després de l'entrada dels otomans a Buda i Pest va ser, per Conrad Gesner, el germen d'aquest projecte fundador constituït per la seua *Bibliotheca universalis* (Zuric, 1545), tronc comú del qual sorgeixen la bibliografia i la biblioteconomia. Una obra guiada per dos objectius: afirmar un compromís civil que garantisca la preservació del patrimoni cultural del passat, i satisfer el lector en la seua demanda d'informació i de documentació cultural. ■

José Vicente Boscà, coordinador del grau en Informació i Documentació

recomana
LLEGIR

Fahrenheit 451, de Ray Bradbury.
Editorial Minotauro, Barcelona,
1996, 272 p.

Evelio Miñano, coordinador del grau
en Llengües Modernes i les seues
Literatures

recomana LLEGIR

L'Écriture ou la vie, de Jorge
Semprún. Editions Gallimard,
Paris, 1994, 318 p.

44904

GRAU EN LLENGÜES MODERNES I LES SEUES LITERATURES

L'*Écriture ou la vie** és una obra clau de Jorge Semprún (1923-2011), escriptor d'origen espanyol i, tret d'algunes excepcions, d'expressió francesa. A primera vista, es tracta d'un llibre de memòries l'eix central del qual és el període en què l'autor, capturat pels nazis quan formava part de la Resistència, va estar internat al camp de concentració de Buchenwald. Tanmateix, abraça altres vivències, ja que es va escriure anys més tard, després d'un llarg intent per a oblidar, per a sobreviure, l'amarga experiència viscuda.

L'écriture ou la vie és més que un llibre de memòries i la seua lectura s'enriqueix des de l'àmplia perspectiva de les humanitats. Recordant les atrocitats del camp de concentració, Semprún reflexiona sobre uns dels episodis més foscos de la història europea del segle XX; plantejant com es va poder engendrar aquest *mal absolut* ens porta al terreny del pensament, cosa explicable ja que l'autor era estudiant de filosofia quan va ser internat a Buchenwald. L'obra té, a més a més, característiques que posen de manifest que els coneixements lingüístics i literaris de diversos àmbits enriqueixen la lectura. Els meandres de la memòria, les incertes zones de transició entre memòria i ficció o les freqüents citacions de poetes, tots ells lligats a vivències de l'autor, conviden a una aproximació des de la teoria literària i la literatura comparada. El fet

que Semprún optara per una expressió literària en francès però no per una pàtria francesa, suscita qüestions sobre les relacions entre llengua i identitat. També crida l'atenció la presència d'altres llengües, fruit del caràcter poliglota de l'escriptor. Així, hi són freqüents les citacions originals i comentades d'autors de llengua alemanya (Heinrich Heine, Bertolt Brecht), espanyola (César Vallejo, Rafael Alberti), anglesa (John Keats, Samuel T. Coleridge) i italiana. Ací cal destacar Primo Levi, que va viure una experiència semblant a la de Semprún.

Finalment, aquest univers de ficció té una clara dimensió traductològica, ja que l'autor utilitza diverses estratègies perquè s'entenga el que s'escriu en altres llengües, incloent-hi algun senyal de complicitat amb el lector poliglota. Qui senta interès per aquesta obra trobarà en el grau en Llengües Modernes i les seues Literatures, articulat sobre l'estudi de dues llengües i les seues literatures i una base filològica i humanística, la possibilitat de formar-se en àmbits que li permetran explorar-la en totes les seues direccions. Reaccionar positivament a aquest llibre és senyal que es connecta amb l'interès d'aquest grau per promoure, per mitjà de l'estudi de llengües i literatures, una actitud compromesa, crítica i tolerant. ■

*N'hi ha una edició en castellà publicada per Tusquets Editors, Barcelona, 1995.

Manuel Pedro Huerta, coordinador del grau en Mestre/a d'Educació Primària

recomana LLEGIR

«Las funciones de un maestro»
dins *Ensayos impopulares*,
de Bertrand Rusell. Editorial
Edhasa, Barcelona, 2003, 311 p.

GRAU EN **MESTRE/A** **D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA**

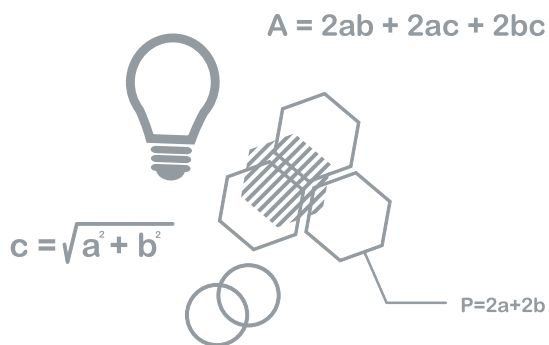
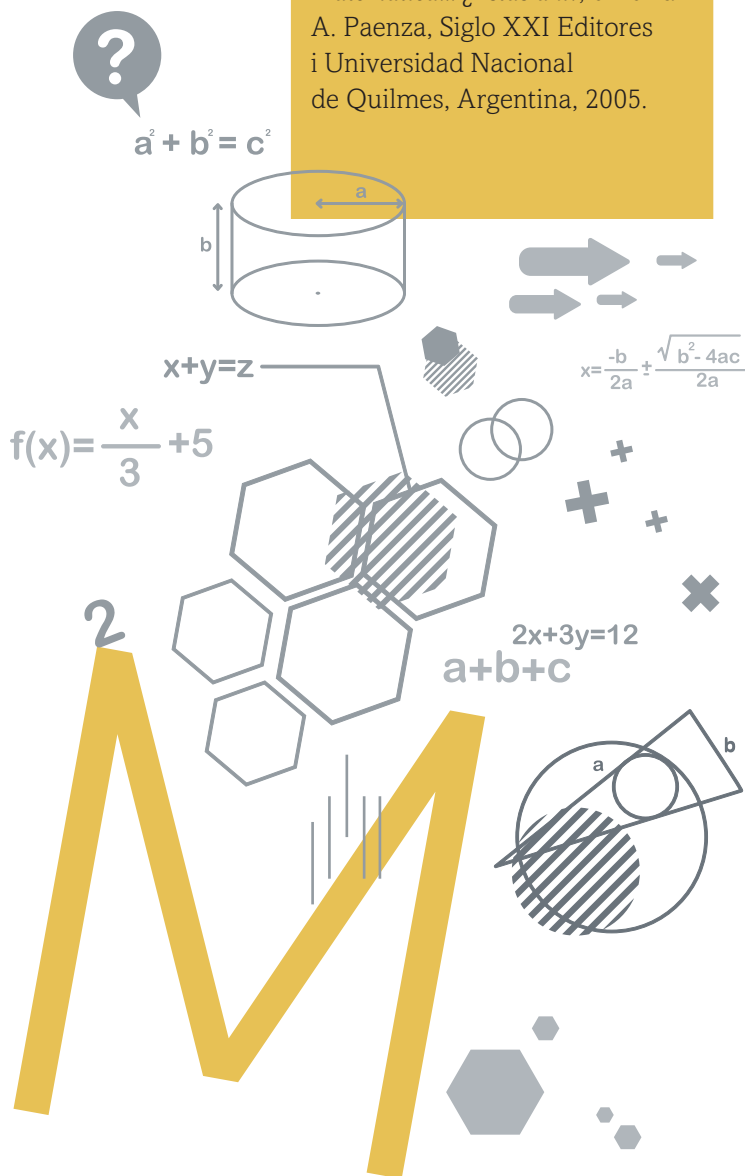
Bertrand Russell va viure gairebé 100 anys, una tercera part al segle XIX i la resta durant el convuls segle XX. La lluita permanent contra el dogmatisme, els nacionalismes i la intolerància va ser una constant en la seua vida. Quan Russell escriu *Ensayos Impopulares* (1950), havia viscut dues guerres mundials, una crisi econòmica, el feixisme, el comunisme, el desenvolupament del capitalisme i la lluita pels drets civils.

Matemàtic i filòsof, Russell es va interessar també per l'educació de la joventut. Va fundar, juntament amb la seua dona, una escola progressista en què proposava una educació lliure de les influències i prejudicis habituals en les escoles d'aquell temps, de dogmatismes i de nacionalismes. En «Las funciones de un maestro», Russell pensa en una educació per a la joventut allunyada d'aquests mals, en la qual els mestres són elements clau per preservar els alumnes de tot això. Tasca difícil, no exempta de perills i fortament influenciable per agents externs a l'educació i a la tasca d'ensenyar, diu Russell, que reclama una major llibertat per a la professió d'educar i la compara amb la d'un metge: «El mestre és una mena de metge l'objectiu del qual és guarir el pacient d'infantilisme». Salvaguarda contra els dogmatismes, allunyat de les pugnes partidistes, alimenta en els estudiants l'hàbit per la investigació imparcial i, en guàrdia contra l'acceptació d'afirmacions *ex parte* sense més, ensenya a ser just amb totes les parts, guardià de la civilització... funcions d'un mestre. ■

Rafael López, coordinador del grau en Matemàtiques

recomana LLEGIR

Matemàtica... ¿Estás ahí?, d'Adrián A. Paenza, Siglo XXI Editores i Universidad Nacional de Quilmes, Argentina, 2005.

GRAU EN MATEMÀTIQUES

En la seua doble faceta de periodista i professor de matemàtiques, Adrián Paenza ha desenvolupat una llarga tasca de divulgador de les matemàtiques i de la ciència, tant des de la televisió, amb programes relacionats amb la ciència en general, com des de la publicació de diversos llibres divulgatius.

Ens ocupa ara una sèrie de llibres que porten com a títol comú: *Matemàtica... ¿Estás ahí?*, que va començar el 2005 amb la publicació del primer volum. A aquest, en varen seguir quatre més amb els subtítols: *Episodio 2*, *Episodio 3.14*, *Episodio 100* i *La vuelta al mundo en 34 problemas y 8 historias*. La sèrie acaba, de moment, en el llibre publicat el 2011, *¿Cómo, esto también es matemática?*.

Amb tots sis llibres es conforma un ampli recull de problemes matemàtics, alguns clàssics i d'altres menys coneguts, que, a l'estil de Martin Gardner, Ian Stewart i tants altres que l'han precedit, fan gaudir el lector que busca entreteniment i també adquisició de coneixements i formació en el camp de les matemàtiques, mitjançant nombrosos exemples que van de les simples curiositats a problemes que desafien el lector a fer raonaments més profunds.

Paenza ens fa veure que la lògica matemàtica és present en els actes més diversos de la nostra quotidianitat. I no sols això, sinó que el raonament matemàtic és més divertit que no ens podríem imaginar. Com triar una clau segura per accedir a una web?, com millorar el trànsit de vehicles en una ciutat?, com tallar els trossos d'una pizza per compartir amb els amics? o com organitzar l'embarcament en un avió? Ja ho sabem tot en matemàtiques?

Fet i fet, la resposta a la qüestió *Matemàtica... ¿Estás ahí?* és que sí que hi és, per fer-nos jugar, aprendre, sorprendre'ns, reflexionar i, sobretot, pensar. ■

Hortensia Rico, coordinadora del grau en Nutrició Humana i Dietètica

recomana MIRAR

el vídeo *Nutrigenètica*¹, dirigit per Ana Montserrat per al programa de ciència *Tres14*, de Televisión Española (TVE).

GRAU EN NUTRICIÓ HUMANA I DIETÈTICA

Mai no hi ha hagut fins ara un interès tan gran a conèixer la relació existent entre alimentació i salut. Quan, en el segle IV aC, Hipòcrates va pronunciar la coneguda frase: «Que el menjar siga el teu aliment i l'aliment la teua medicina», va fixar les bases del que hauria de ser una alimentació destinada a afavorir la salut de l'ésser humà. Però, aquesta afirmació és certa? La nutrigenètica i la nutrigenòmica semblen tenir la resposta. La nutrigenètica és la ciència que estudia com els nostres gens determinen la forma en què el cos utilitza o reacciona enfront dels nutri-

ents; mentre que la nutrigenòmica se centra en la manera com els diversos nutrients influeixen en l'expressió dels nostres gens. Fruit de la investigació en aquests camps s'obri un món apassionant, en què el resultat final podria ser portar a la cartera el nostre propi xip genètic per mostrar-lo al restaurant i d'aquesta manera consumir els aliments que afavoriren més el nostre estat de salut.

En el vídeo que us propose i de la mà de l'eminent cardiòleg Valentí Fuster, dels catedràtics d'universitat Jose M. Ordovás i Dolores Corella, i del reconegut cuiner Ferran

Adrià, podreu entendre de forma amena per què ens costa tant seguir una dieta, per què unes persones s'engreixen més que altres, quin és l'error de les dietes miracle, i fins i tot aprendre que no cal prohibir cap aliment sinó equilibrar-ne la ingesta. Gens, hormones, aliments i hàbits de vida equilibrats semblen encaixar en un puzzle el resultat final del qual ens portaria a mantenir un bon estat de salut i a prevenir malalties. ■

¹ Accés directe al reportatge: www.youtube.com/watch?v=tc-UPSstoryA

GRAU EN PEDAGOGIA

Explicar què és la pedagogia en unes poques línies resulta inabordable a causa de les característiques del fenomen que ateny, l'educació. Característiques com ara la seua universalitat, la seua diversitat, la seua necessitat al llarg de tota la vida... No obstant això, ens hi acostem des de tres idees fruit de tres llibres rellevants dins de l'àmbit de la ciència que ens ocupa; obres que miren d'aportar una visió optimista, integradora, activadora, com a motor de canvi en aquesta societat en crisi que ens ha tocat de viure i des d'una visió del/de la pedagog/a com a dinamitzador/a de la cultura i revolucionari/ària de la societat..

La pedagogia com a eina per aconseguir un ideal: «La pedagogia de l'oprimit, com a pedagogia humanista i alliberadora, té, doncs, dos moments distints, tot i que interrelacionats. El primer, en el qual els oprimits van desvelant el món de l'opressió i es van compromentent, en la praxi, amb la seua transformació i, el segon, en què una vegada transformada la realitat opressora, aquesta pedagogia deixa de ser de l'oprimit i passa a ser la pedagogia dels homes en procés de permanent alliberament.» (P. Freire)

La realitat de la pedagogia: «La pedagogia té la pretensió de ser aquesta mirada experta, matisada i rigorosa, sobre el món de l'educació. I, curiosament, sovint no és més que la convidada de pedra (això si ho ha estat de convidada) en els nombrosos debats públics que analitzant, qüestionen, proposen, resolen, pontifiquen, critiquen... els problemes de l'educació del país. Tothom s'hi veu amb cor de descriure'n els símptomes i de diagnosticar-ne les patologies; tothom es veu capaç d'oferir solucions i estratègies per redreçar la situació. I no: les solucions simples i fàcils a problemes complexos massa sovint han esdevingut pèssims i efímers pegats.» (X. Besalú)

La finalitat de la pedagogia: «No hi ha manera de millorar sense autocrítica, sense una anàlisi rigorosa del que es pensa, sense una permanent actitud interrogativa envers el que un mateix fa. Si no posem en qüestió les nostres concepcions, les nostres actituds i els nostres comportaments, estem condemnats a repetir els errors indefinidament.(...) la forma d'avaluar l'aprenentatge és clara i rigorosa?, el clima creat és bo?, la coordinació dels docents és acceptable?, els materials didàctics són atractius? Qui no es fa preguntes, és impossible que busque respostes. Qui no busca respostes, està paralytitzat intel·lectualment i moralment.» (M. A. Santos Guerra). ■

Inmaculada Chiva, coordinadora
del grau en Pedagogia

recomana
LLEGIR

Pedagogia del oprimido,
de Paulo Freire. Editorial
Siglo XXI, Madrid, 2007, 232 p.;
Pedagogia sense complexos, de
Xavier Besalú. Edicions
del Crec, Xàtiva, 2010, 240 p.;
i *La pedagogia contra Frankenstein
y otros textos frente al desaliento
educativo*, de M. A. Santos
Guerra. Editorial Graó,
Barcelona, 2008, 192 p.

Francesc A. Martínez, president de la Comissió Acadèmica de Títol de Periodisme

recomana LLEGIR

A sang freda, de Truman Capote. Editorial Proa, Col·lecció «A tot vent», Barcelona, 2006, 472 p.

GRAU EN PERIODISME

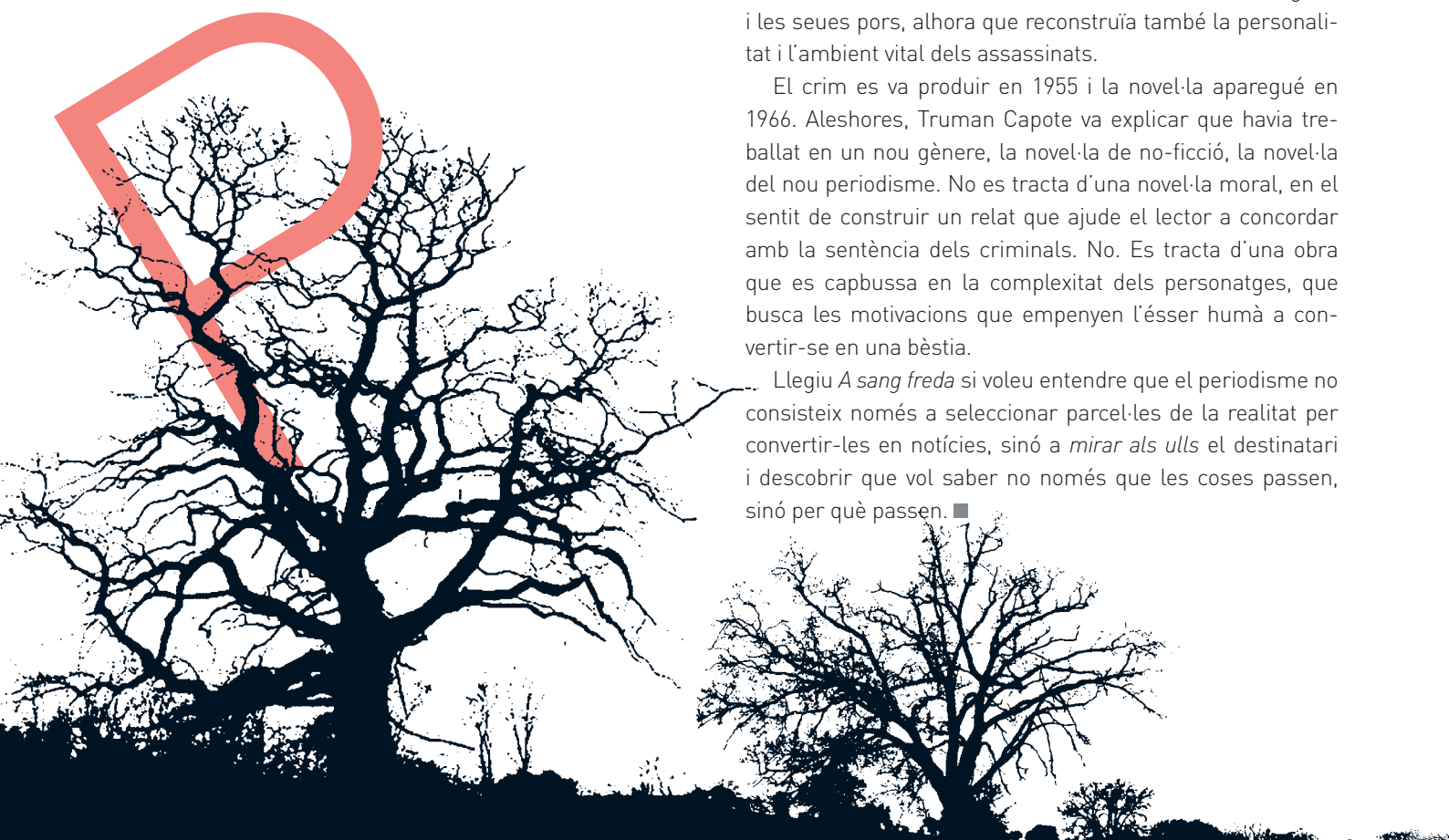
«El poble de Holcomb està en les elevades planures bladeres de l'oest de Kansas, una zona solitària que altres habitants de Kansas anomenen *enllà*». Així comença la famosa novel·la de Truman Capote, llegida per milions de persones i portada, esplèndidament, al cinema en 1967 per Richard Brooks.

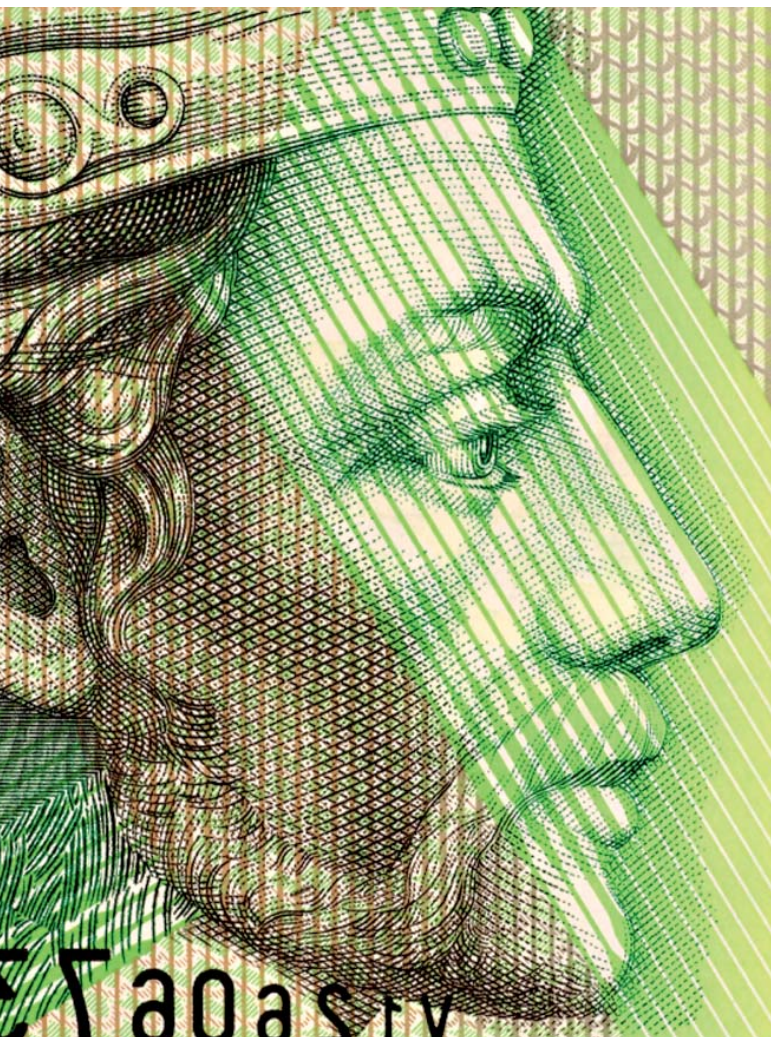
Capote era periodista i li agradava el periodisme que aprofundeix en les causes i les circumstàncies que hi ha darrere dels titulars i les notícies breus. Va llegir que a Holcomb s'havia produït l'assassinat dels quatre membres d'una família en una jornada sinistra i va decidir que volia acompanyar la policia en les seues investigacions. El propòsit: escorcollar darrere les evidències, comprovar l'impacte que sobre una comunitat menuda i relativament tancada havia tingut el crim.

En el transcurs de la investigació, aparegueren els dos assassins. Els seus mòbils, les circumstàncies que rodejaren la seua malifeta i el seu destí es convertiren també en blanc de la curiositat investigadora de Capote. La novel·la no va eixir al carrer fins després de l'execució, en compliment de la pena de mort, dels dos acusats. Capote va resseguir el cas fins al final, fugint del sensacionalisme, aproximant-se a les vivències dels condemnats confessos, als seus neguits i les seues pors, alhora que reconstruïa també la personalitat i l'ambient vital dels assassinats.

El crim es va produir en 1955 i la novel·la aparegué en 1966. Aleshores, Truman Capote va explicar que havia treballat en un nou gènere, la novel·la de no-ficció, la novel·la del nou periodisme. No es tracta d'una novel·la moral, en el sentit de construir un relat que ajude el lector a concordar amb la sentència dels criminals. No. Es tracta d'una obra que es capbussa en la complexitat dels personatges, que busca les motivacions que empenyen l'ésser humà a convertir-se en una bèstia.

Llegiu *A sang freda* si voleu entendre que el periodisme no consisteix només a seleccionar parcel·les de la realitat per convertir-les en notícies, sinó a *mirar als ulls* el destinatari i descobrir que vol saber no només que les coses passen, sinó per què passen. ■

GRAU EN CIÈNCIES POLÍTiques I DE L'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA

Maquiavel no és un desconegut per al lector d'aquestes línies. El seu nom va sovint associat amb un ús immoral i cínic de la política. I aquesta és la impressió que pot fer una lectura superficial de la seua obra més coneguda, *El príncep* (1513). Però el lector s'enganyarà si es queda amb aquesta visió de l'obra. Maquiavel és en l'estudi de la política l'equivalent del que Galileu Galilei va ser per a l'astronomia. Un dels seus principals descobriments fou revelar que la política, com l'astronomia o la física, està regida per uns principis que (ens agrade o no) poc tenen a veure amb la moral o la religió. Quins són aquests principis i com funcionen? Aquestes i altres qüestions són les que, des de llavors, la ciència política ha tractat d'establir: com s'aconsegueix i es manté el poder?, perquè els individus accepten (o es revelen contra) les decisions polítiques?

Maquiavel també és rellevant per una altra raó. Fou un dels primers intel·lectuals a entendre que el marc de referència de la política seria l'estat modern. Aquells interessats en la política internacional o en les relacions internacionals (una de les subdisciplines de la ciència política) saben que la història li ha donat la raó durant més de cinc segles. Però, serà així en el futur? Serà la Unió Europea i altres projectes com aquest el nou marc de referència de la política dels propers segles? Ens calen nous Maquiavel que ens guien en aquest procés... i nous prínceps que els escolten. ■

Òscar Barberà, coordinador
del grau en Ciències Polítiques
i de l'Administració Pública

recomana
LLEGIR

El príncep, de Nicolau
Maquiavel. Edicions 62,
Barcelona, 2009, 224 p.

Margarita Parra, coordinadora
del grau en Química

recomana LLEGIR

Tienes química, tienes vida', editat
pel Foro Química y Sociedad,
Barcelona, 2011, 64 p.

GRAU EN QUÍMICA

Amb motiu de la celebració de l'Any Internacional de la Química en 2011, el Foro Química y Sociedad va publicar un llibre que, amb el títol *Tienes química, tienes vida*, pretén fer arribar a la societat la contribució que ha tingut i té la química en el desenvolupament del nostre nivell de vida actual. La química dóna respostes en tots els àmbits del nostre desenvolupament. Avui ens sembla natural disposar d'aigua potable, d'antibiòtics, de vacunes, de pròtesis... La química ha revolucionat el món de la medicina en disposar d'antisèptics, desinfectants, gasos medicinals i infinitat de materials biocompatibles. S'ha augmentat el rendiment dels conreus i les formes de conservació, fet que permet alimentar una població que s'ha duplicat en els últims 50 anys. Però la química també ha desenvolupat substàncies polimèriques, des de plàstics fins a fibres, que han revolucionat el món del transport i del vestit, i ha fet possible el desenvolupament de les noves tecnologies i les energies alternatives. Podem dir que no hi ha cap camp de la nostra vida en què la química no haja intervingut.

Si bé alguns d'aquests avanços han provocat una deterioració mediambiental important i socialment s'ha desacreditat la paraula *química*, cal no oblidar que aquesta disciplina pot ajudar a trobar solucions que responguen als reptes actuals i futurs. Quan un estudiant de secundària llija aquest llibre, estic convençuda que li agradaria ser una d'aquestes persones que responguen a alguns dels reptes que tenim. ■

Accés directe a l'article després de registrar-s'hi: www.quimicaysociedad.org (dins «Materiales divulgativos y didácticos», «Publicaciones divulgativas»).

GRAU EN RELACIONS LABORALS I RECURSOS HUMANS

El projecte DOCENTIC, desenvolupat pel grup d'innovació educativa Rel-Lab, ha generat una aplicació informàtica en eXe-learning, un programa d'edició de llocs web educatius de codi obert que permet situar l'usuari en el plànol de la interdisciplinarietat en què s'insereix el grau en Relacions Laborals i Recursos Humans i que mostra, mitjançant continguts audiovisuals i de manera interactiva, les eixides i els perfils professionals més habituals, i també les seues característiques.

Els vídeos estan realitzats per professionals de reconegut prestigi en distints àmbits, tots titulats en Relacions Laborals. Conèixer l'experiència d'aquests titulats pot ajudar a aclarir dubtes i sobretot a saber de primera mà quina és la realitat pràctica d'aquests estudis. En l'aplicació informàtica podem trobar, per a cada perfil professional, els requisits formatius i l'itinerari curricular, les funcions i les tasques associades, les habilitats, les destreses i les competències requerides, així com les principals dificultats i les recompenses vinculades a l'exercici d'aquests llocs.

Aquesta web també mostra la correlació entre les principals habilitats i competències per a l'exercici professional i les distintes assignatures presents en el pla d'estudis del grau. Disposa, a més, de nombrosos hipervincles i altres continguts en xarxa (pàgines web, portals, enllaços a reglamentació, etc.), i permet a qualsevol persona interessada navegar a través d'aquests continguts.

Tenint en compte el desconeixement generalitzat que hi ha entorn d'aquest camp, l'aplicació aporta dos importants beneficis: d'una banda, permet conèixer, d'una manera senzilla i pràctica, alhora que rigorosa, quines són les diferents opcions professionals que poden tenir els futurs estudiants; i de l'altra, explica amb claredat i coherentment el seu caràcter interdisciplinari, cosa que contribueix que la societat tinga un coneixement més precís del que representen aquests estudis. ■

Anna Redondo, coordinadora del grau en
Relacions Laborals i Recursos Humans

recomana
CONSULTAR

el web www.uv.es/innovarl,
una eina multimèdia
multidisciplinària d'utilitat.

GRAU EN SOCILOGIA

La sociologia és una disciplina amb una projecció professional àmplia, oberta i diversa. Ens trobem en un moment de crisi social profunda, una crisi que és multidimensional (econòmica, política i cultural). Aquesta multidimensionalitat és un dels avantatges de la sociologia davant la resta de les ciències socials, molt més especialitzades, i la situa en una posició privilegiada per entendre i fer propostes d'intervenció en la difícil situació social en què vivim.

Sociología Contemporánea és el nom d'un portal de lliure accés, fet pel sociòleg mexicà Christian Hernández, que facilita una gran quantitat de material i informació relacionats amb la sociologia. Les persones interessades trobaran en aquest portal una connexió amb els principals ítems del moment i amb els autors més destacats. Hi poden trobar vídeos amb entrevistes o documentals relacionats amb la sociologia; lliure accés a la descàrrega de llibres complets escrits per sociòlegs destacats (Manuel Castells, Zygmunt Bauman, Pierre Bourdieu i un llarg etcètera); accés a textos més curts, citacions i altres materials escrits; una secció d'humor relacionat amb les ciències socials; informació i accés gratuït a programes de *software* d'utilitat per al treball sociològic, etc. A més a més, és possible la subscripció via Twitter, Facebook o RSS, per tal d'estar informat periòdicament de les novetats que s'hi van afegint. En definitiva, *Sociología contemporánea* és un recurs de gran utilitat per a docents i estudiants interessats a disposar de materials per al treball, l'estudi i la reflexió individual o col·lectiva, a casa o a l'aula. ■

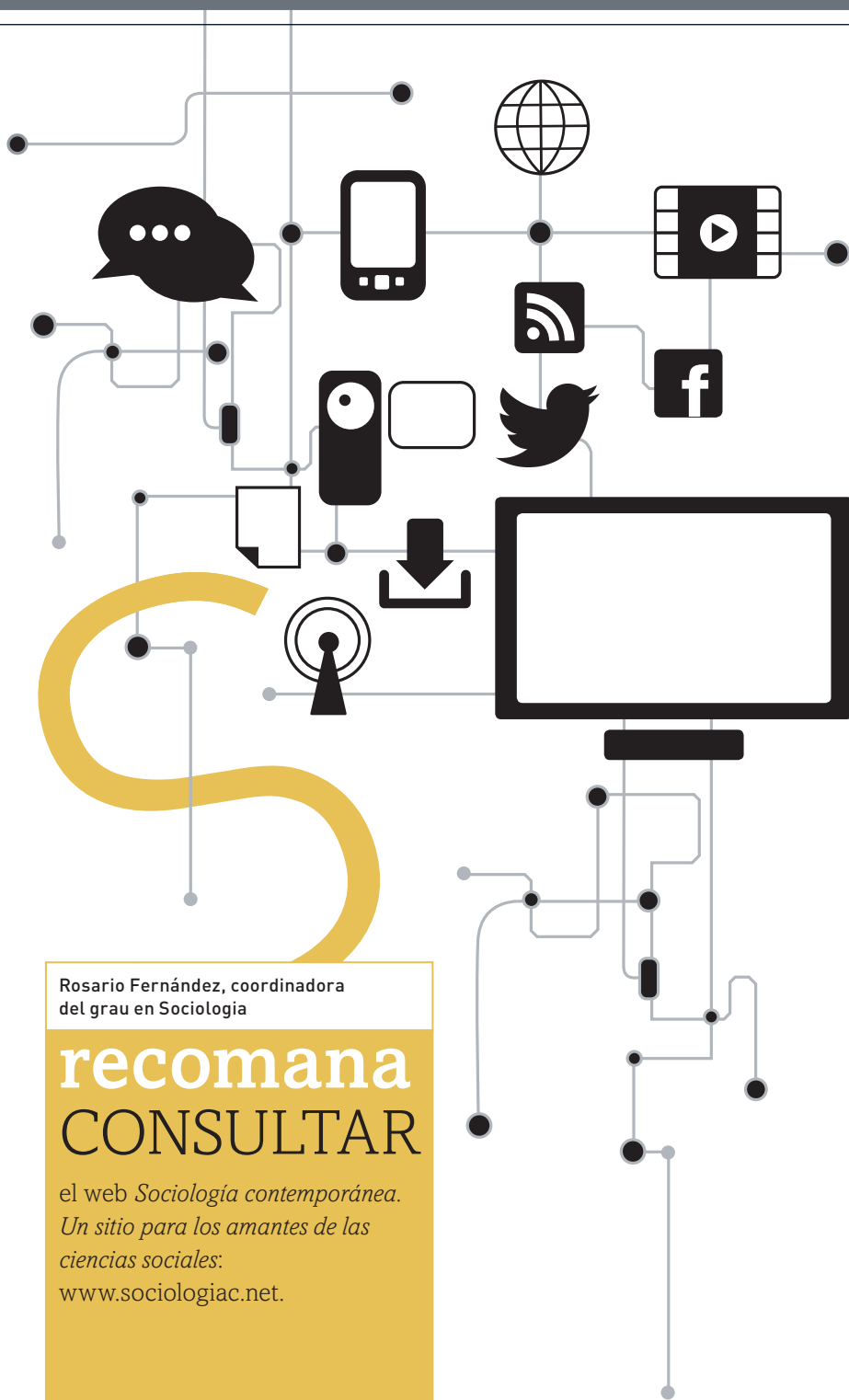
Rosario Fernández, coordinadora
del grau en Sociologia

recomana
CONSULTAR

el web *Sociología contemporánea*.

Un sitio para los amantes de las ciencias sociales:

www.sociologiac.net.

GRAU EN ENGINYERIA ELECTRÒNICA DE TELECOMUNICACIÓ

Quan es parla de Nikola Tesla, immediatament ens ve al cap la unitat de mesura de la intensitat de camp magnètic que porta el seu cognom en honor seu. No obstant això, aquest científic d'origen serbi, descobridor del camp magnètic altern gràcies al qual avui disposem de corrent altern a les cases, va ser molt més que això. Nikola Tesla va ser un home d'una ment creativa sense límits, alguna de les invencions del qual encara ara no s'han pogut reproduir. Enfrontat amb Edison, per a qui va treballar, per l'ús del corrent altern enfront del corrent continu per a la distribució d'energia elèctrica, Tesla és el prototip de geni incomprès, visionari per a la seua època, maniàtic, extravagant i sense perspicàcia per als negocis. La seua vida es va desenvolupar en el seu laboratori i va acabar de manera trista.

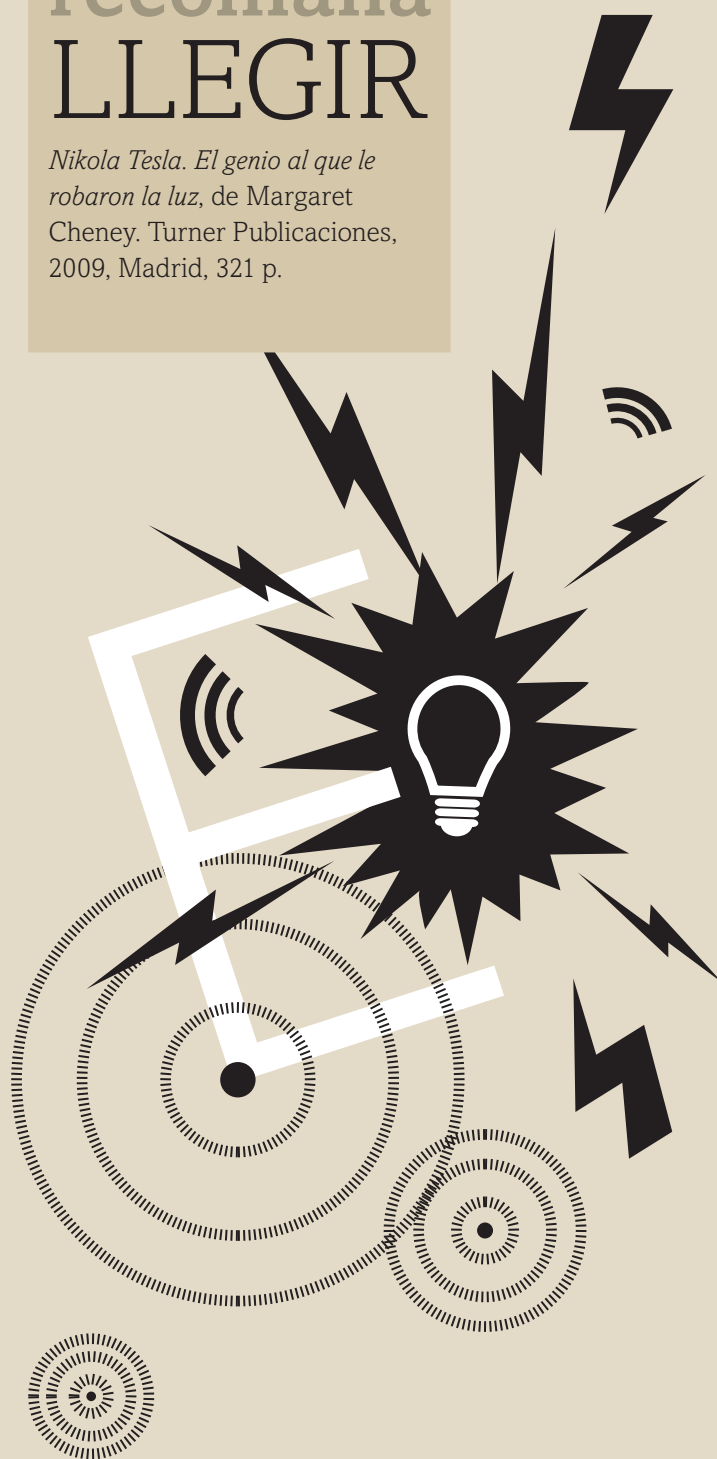
La ràdio –encara ara atribuïda a Guglielmo Marconi en molts textos–, inventada per Tesla quinze anys abans, el control remot o el llum fluorescent són algunes de les seues creacions. Però va ser la transmissió d'energia sense cables, usant la ionosfera com a conductor, el que va consumir la seua vida durant els últims quaranta anys i que mai no va arribar a enllestir per falta de finançament, en concebre-ho com una manera d'oferir energia gratuïta i il·limitada a tota la humanitat. Mort a mitjan segle XX, tots els seus documents personals van ser confiscats per l'exèrcit americà i classificats com a alt secret. Recuperats anys més tard, ens proporcionen una àmplia visió de la capacitat d'invenció d'aquest geni.

El llibre de Margaret Cheney ens presenta de forma amena i seminovel·lada la història d'aquest gran personatge i té la capacitat de despertar en el lector la passió pel desenvolupament tecnològic més enllà del benefici econòmic, pel benefici de la humanitat. ■

Vicente González Millán, coordinador del grau en Enginyeria Electrònica de Telecomunicació

recomana LLEGIR

Nikola Tesla. El genio al que le robaron la luz, de Margaret Cheney. Turner Publicaciones, 2009, Madrid, 321 p.

E E C O T

Umberto

GRAU EN TRADUCCIÓ I MEDIACIÓ INTERLINGÜÍSTICA

De manera accessible per a tot lector interessat en el tema, ens presenta Umberto Eco en aquest llibre un ampli ventall de qüestions que suscita l'activitat de la traducció. Eco emmarca el conjunt de les seues reflexions al voltant d'una idea de traducció com a negociació i del traductor com a agent que ha de prendre contínues decisions per a resoldre diferències entre llengües, entre maneres de pensar les coses i de fer-hi referència, o entre els contextos culturals d'un text original i la seua traducció. L'objectiu del traductor no pot ser mai salvar en termes absoluts aquestes diferències, sinó aproximar posicions, és a dir, negociar entre parts, amb renúncies obligades en ocasions o compensacions, on siga possible, per tractar de dir gairebé el mateix, sense que per això deixe de ser màximament respectuós amb els continguts o els propòsits del text original.

Eco ens situa en aquesta temàtica amb un to amè i una profusa il·lustració de problemes concrets de traducció que deriven de la seua pròpia experiència com a traductor, com a editor de textos traduïts, i com a autor que manté un diàleg sempre obert amb els traductors de les seues conegudes novel·les. S'exemplifica en el llibre amb fragments d'originals i les seues traduccions en llengües com l'italià, l'espanyol, l'anglès, el francès i l'alemany. Tanmateix, el discurs es deixa entendre sense que calga una condició poliglota en totes aquestes llengües. La traductora de l'original italià a l'espanyol, Helena Lozano Miralles, s'encarrega, d'altra banda, de facilitar les coses al lector. ■

APROXIMAR
POSICIONS

NEGOCIAR
ENTRE PARTS
AMB RENÚNCIES
OBLIGADES EN
OCASIONS O
COMPENSACIONS

Carlos Hernández Sacristán,
coordinador del grau en Traducció
i Mediació Interlingüística

recomana
LLEGIR

Decir casi lo mismo. La traducción como experiencia, d'Umberto Eco. Editorial Debolsillo, Barcelona 2009, 544 p. Traducció d'Helena Lozano.

Isabel Royo Ruiz, coordinadora
del grau en Treball Social

recomana MIRAR

Jane Addams Group Project
i *Barcelona per l'acció*
comunitària.

GRAU EN TREBALL SOCIAL

El present mostra un temps agitat des de la inquietud social, però especialment mostra un temps per al compromís, un compromís amb passió pel bon fer social, com va ser l'origen de les primeres figures de l'acció social que van destacar també en una època altament convulsa en les societats europees i als Estats Units.

Volem invitar-vos a conèixer l'ahir i l'avui d'una professió apassionant, però també una de les professions més difícils en l'àmbit de les ciències socials, ja que no es permet mirar sense prendre partit. El seu objectiu és la intervenció, i aquest objectiu trasllada una responsabilitat que poques professions tenen: actuar en múltiples escenaris socials caracteritzats per la diversitat i que treballen cada dia posant cara a la desigualtat, la iniquitat i la injustícia social.

Ens adreçem a vosaltres, professionals necessaris per dirigir les transformacions socials del futur. Volem que conegueu els orígens del treball social i en comproveu l'evolució fins als nostres dies. Us invitem a visualitzar dos documents audiovisuals que tendeixen un pont simbòlic entre l'assistència social i el treball social en una evolució tibant per les convulsions socials i des de la professió mateix, que anirem coneixent a les aules del grau en Treball Social de la Universitat de València. El primer document audiovisual, titulat *Jane Addams Group Project*, relata la vida d'una rellevant precursora del treball social que va impulsar, a la fi del segle XIX i començament del XX, un model d'acció progressista i social a Chicago. La traducció de l'audiovisual és de Rebecca Ortega Bowen, estudiant de l'assignatura *Models aplicats al treball social* de la Universitat de València. El segon és *Barcelona per l'acció comunitària*, i mostra una experiència recent d'acció-intervenció social basada en la participació veïnal, organitzacional i institucional. ■

Accés directe als documents audiovisuals:
www.uv.es/uweb/socials/ca/facultat/coneix-nos/materials-multimedia-1285853074629.html

GRAU EN TURISME

L'aparició a mitjan segle XX del fenomen turístic i el seu desenvolupament posterior han propiciat l'aparició d'una activitat professional i d'un sector productiu que ha generat unes necessitats de formació com més va més complexes i d'investigació, a les quals l'àmbit universitari ha de donar resposta.

El turisme ha esdevingut la primera activitat econòmica espanyola i això ha comportat que siga objecte d'estudis i d'elaboració d'informes tant per organismes públics –Institut d'Estudis Turístics (IET)– com per organismes privats –ExceltuR. L'IET és el principal productor d'informació estadística del sector turístic a Espanya i a les seues comunitats autònomes. Tanmateix, la consulta de taules estadístiques requereix esforç i resulta de difícil comprensió per als usuaris no experts.

La importància econòmica de l'activitat turística es reflecteix en diversos indicadors i aspectes que es poden trobar de manera rigorosa, però alhora senzilla, en aquesta pàgina web de disseny atractiu de l'Institut d'Estudis Turístics. Per exemple, des de la situació d'Espanya al món com a quart país mundial receptor de turistes, o la importància estratègica del turisme com a factor equilibrador dels comptes exteriors de la nostra economia, fins al seu pes tant com a font de generació d'ocupació de primera magnitud com pel seu elevat impacte econòmic.

Aquesta pàgina és altament recomanable per iniciar-se de manera immediata i senzilla en el coneixement dels factors més rellevants d'aquest sector clau en l'economia del nostre país i pot servir d'avantsala per a la consulta d'informació estadística que elabora l'IET, com ara l'enquesta de moviments turístics en fronteres (Frontur), de despesa turística (Egatur) o de moviments turístics dels espanyols (Familitur), així com informes per a experts o documentació turística. ■

Rosario Martínez Verdú, coordinadora del grau en Turisme

recomana
CONSULTAR

el web *El turismo en cifras*
www.iet.turismoencifras.es

